

Napísal **Slavomír Szabó**

Imrich cítil, ako mu na krk dýcha smrť. Ako sa blíži chvíľa, kedy sa ocitne v jej mrazivom objatí, z ktorého niet návratu. V hlave začul vŕzganie vrát do sveta temnoty a zatratenia; tam kde končia všetky plány, všetky radosti, vlastne úplne všetko. Koňa nútil do cvalu, i keď zviera mohlo každú chvíľu padnúť od vysilenia. V očiach mal prach a slzy, hľadiac pred seba na pole, kde ho môže každý poľahky zbadať aj z diaľky. Je to zlé miesto na útek. Len ním rýchlo prebehnúť a niekam zmiznúť! Drôtená košeľa ho ťažila, najradšej by ju zahodil rovnako ako prilbicu, čo už dávno zazvonila o akýsi kameň. Iba meč nie, ten si musí nechať, ten jediný mu dáva akú takú nádej. Preč, rýchlo preč, niekam medzi stromy, do lesa, do hôr a potom...

Zalupal po dychu. Nemohol, nevedel myslieť na to, čo bude potom. Minulosť a budúcnosť neexistovali. Len dupot kopýt, príšerné sucho v hrdle, dunenie srdca až v sluchoch a túžba prežiť. Pozrel za seba. Nie, nikto ho neprenasleduje, nikoho nevidí, ale všetko sa môže zmeniť. Môže. Ba určite sa zmení, ak nepridá ešte viac, len sa dostať ďaleko od toho strašného miesta, kde padla všetka sláva Uhorska ako kosa na kameň a v jednom jedinom dni predznamenala možný zánik hrdého kráľovstva. Takto vyzerá koniec? Je toto pole, o ktorom nemal nikdy ani zdanie, že vôbec existuje, miestom, kde má padnúť a zomrieť? Tuto vypustí dušu bez toho, aby mu mal kto zatlačiť oči a tie budú bez lesku mŕtvo pozeráť na oblohu, až kým mu ich nevykolú vrany? Nejakto takto rozmýšľal, i keď nebol schopný uvažovať slovami. Len pocitmi, ktoré sa mu vyplavovali kdesi v jeho vnútri a vyvolávali v duši chaos a hrôzu. Stalo sa, čo muselo. Telo toľko strachu neunieslo. Nevedel, kedy padol z koňa. Tam na poli, sám, bez priateľov a žien, ktoré by ho oplakávali, s ktorými by sa mohol rozlúčiť, ale tiež bez hrdosti, na ktorú si ako kráľovský vojak už dávno zvykol. Nepočul, ako kôň beží ďalej sám, necítil už žiaden strach. Ten sa stratil spolu s jeho vedomím. Už ho nič netrápilo, nebolelo, pretože už nič nejestvovalo. Zaplavili ho len tma a ticho.

[celý príbeh si môžete prečítať na stránkach L. S. Pravé orechové](#)

{comments on}